MIRE FELÉPÜL A HÁZUNK

1

Susanne a férje elé tette a kávét. Szombat reggel volt, a reggelin már túl voltak. Jack hálásan nézett a feleségére, és jókedvűen szaglászta a gőzölgő feketét, amelynek mennyei illata betöltötte a kis konyhát. Jack újságot olvasott, Susanne pedig letelepedett az urával szemben a székre, és csak bámult kifele az ablakon, a csészéjét szorongatva. Jól esett a csésze melege. Nem az érkező tavasz jeleire figyelt, a gyerekeire gondolt. Amióta csak kirepültek, folyton rájuk gondolt, mindig aggódott értük. Miután befejezték az egyetemet, ott maradtak a nagyvárosban, munkát találtak és egyre ritkábban jártak haza a sok elfoglaltság miatt. Susanne tudta a lelke mélyén, hogy ez így van rendjén, mégis hiányzott neki a régi élet, amikor még tele volt a ház velük és a barátaikkal. Micsoda grill partik, sütemények, szendvicsek, vidám kacagások, meghitt karácsonyok, családi ünnepek! Felsóhajtott. Jack felnézett az újságból, azt lapozgatta. Szeretettel megsimította a felesége kezét, majd visszabújt az újság mögé. Elidőzött az apróhirdetéseknél. Hirtelen felkapta a fejét és lecsapta a jobb sorsra érdemes napilapot az asztalra.

- Susanne, most jut eszembe, képzeld, azt álmodtam, hogy kaptunk egy telket. Egy építési telket. A hirdetésekről jutott az eszembe.
- Ugyan Jack. Nem is szoktál álmodni.
- Pont ez az! Két kezemen meg tudnám számolni mennyit álmodtam az elmúlt ötvenöt évben. De ez annyira különös volt… még most is látom magam előtt. Egy fényes lény, talán egy angyal volt az ajándékozó. Azt mondta, hogy erre építsem fel a házat, amire mindig is vágytunk. Azt is mondta, hogy megérdemeljük!
- Jack. Ez a hajó már elment. Mi már csak álmodozhatunk. Nem hiszem, hogy valaha is elköltöznénk innen, még egy telket csak tudnánk venni, na de építkezni!
- Igazad van, drágám. Valahányszor házat akartunk venni, mindig közbejött valami.
- Vagy valaki.
- Előbb a tanulmányaink, aztán apám halála…
- …a húgom betegsége…
- … gyerekek, az ő tanulásuk…
- Nekik kellett lakást venni. Mi már megszoktunk itt, a szülői házban. Igaz, hogy kicsi, kényelmetlen, meg öreg is, de már nem is vágyom másikra.
- Susi! Nemrég még egy nagy medencét szerettél volna az udvarra!

- Sose lesz nekünk olyanunk, Jack. De tudod mit? Nem számít! Csak az számít, hogy itt vagyunk egymásnak.
- Így igaz! De egy kis tó jó lenne, ahol horgászhatnék! – Jack nevetve húzta az ölébe az asszonyt, aki pirulva tiltakozott a szelíd erőszak ellen.
- Én beérném egy nagyobb konyhával is, neked mindjárt egy egész halastó kell! Te kis telhetetlen! – feddte meg Jacket tréfásan.
2

Eltelt egy hét és Jack ismét a telekkel álmodott. Amint felébredt, azonnal el is mesélte a feleségének, hogy mit látott.
- Most is ott voltam álmomban, ahol a múltkor.

- Hol? Hol jársz te, amikor én itt alszom melletted?
- Tudod, a telken, amit a fénylénytől kaptunk ajándékba. De most ott volt velem apám is. Körbejártuk, felmértük, hova kerüljön az ház. Még azt sem tudom, mekkora legyen, és mi legyen benne pontosan. Apám, amíg sétáltunk, azt javasolta, hogy jól gondoljam át.
- Nohát. Akkor gondold csak át, te álmodozó!
- Sose veszel komolyan, Susi. – válaszolt Jack kissé sértődötten.
- De hogyan vegyek komolyan egy álmot? Csak álom volt, ébresztő! Ki mosogat ma? – és viccesen a férjéhez vágta a kispárnát.
- Bevállalom!
Jack fejéből nem ment ki az álma. Délután, amíg Susi szunyókált, leült az asztalához, papírlapot vett elő és tervezgetni kezdett. Mekkora legyen a ház? Egyszintes legyen, vagy emeletes? Hány szoba kellene? Ilyen kérdéseken törte a fejét. Utánanézett az interneten, képeket töltött le, tervezgetett. Végül arra jutott, hogy megbeszéli Susival, csak attól tartott, hogy az asszony kineveti majd. Hiszen tényleg csak egy álomról volt szó. Amíg ezen töprengett, Susi felébredt és csendesen Jack háta mögé osont. Ezt már sokszor eljátszotta a férjével, és Jack mindig frászt kapott tőle. Most azonban számított rá, mert még időben megérezte az asszony parfümének az illatát. A jácintillat lebuktatta Susit, a játék kedvéért azonban Jack halálra rémült. Susi kacagott, mint egy kislány.
- Miben mesterkedsz?
- A házat tervezgetem, de nélküled nem megy.
- Jack, ezt most komolyan gondolod?
- Tudom, tudom. Csak egy álom volt. De tudod mit? Játsszunk! Te milyet szeretnél?

- Jó, benne vagyok, bár kétlem, hogy valaha is megvalósulna. Mutasd, mit találtál?
Jack sorban megmutatta a képeket, Susi pedig nagy komolyan válogatott, és mindegyik fotóhoz magyarázatot fűzött kiemelte az előnyeit, ecsetelte a hátrányokat. Végül Jack fejében összeállt a kép. Újabb lapot vett elő és villámgyorsan elkészítette a tervrajzot. Susi mindig csodálta, mennyire jól rajzol a férje, mert ő bizony egy egyenes vonalat sem tudott szabad kézzel meghúzni.
- Szuper. Pont így gondoltam! Jack, egy igazi tervezőmérnök veszett el benned!
- Csak elő ne kerüljön, ugye?
Jack még nézegette pár percig a rajzokat, aztán a fiókba suvasztotta őket és el is felejtkezett róluk egészen a következő szombatig, amikor újra álmodott a telekkel. Ezúttal is ott volt az apja. Az öreg, aki egyébként Jack álmában egyáltalán nem tűnt öregnek, sürgette a fiát. Azt mondta, karácsonyig el kell készülni mindennel, hogy be lehessen költözni. Újból körüljárták a telket. Hatalmas volt a terület és a halastó is ott volt, amire Jack annyira vágyott. Az álom olyan élethű volt, hogy másnap, amikor elmesélte Susinak, szinte hallotta a telket körülvevő erdő fáinak susogását és érezte rég meghalt apja jelenlétét. Susi a fejét ingatta.
- Ez mégiscsak különös, Jack. Olyanról már hallottam, hogy valakinek visszatérő álmai vannak, de hogy folytatásos legyen, azt még nem.
- Ugye milyen érdekes? Nem mondom, kicsit meg is ijeszt.
- Szerintem csak pihenned kellene. Túl sokat dolgozol.
- Lehetséges – hagyta rá Jack.

3

Újabb hét telt el. Jack álmában ismét a telken volt. Megmutatta apjának a terveit, az öreg rábólintott és megkezdődött a munkálatok előkészítése. Az apja figyelmeztette, hogy aktívan részt kell vennie mindenben, ami az építkezésen történni fog. Egészen pontosan azt mondta, hogy az utolsó csavarig mindent meg fog kapni, de megépíteni neki kell majd. Jack nem félt a munkától, örömmel ráállt.
Telt-múlt az idő. Jack éjszakánként álmában alapot ásott. Bár minden szükséges eszköz magától a kezében termett, a munka nehéz volt, és reggelente egyre fáradtabban ébredt. Több kávé fogyott a munkahelyén is, mert Jack időnként bizony majdnem elbóbiskolt a munkája fölött. Bár a kollegák mit sem vettek észre, a feleségének feltűnt Jack szokatlan szótlansága.
- Mi van veled, drágám? Beteg vagy?
- Nem. Csak kicsit fáradt vagyok.
- Sok munka van benn?

- Csak a szokásos, de elég nehezen bírom. A nyugdíj sajnos még mindig messze van, én meg nem leszek fiatalabb.
- Vehetnél ki szabadságot. Menjünk el valahova nyaralni, rád fér a pihenés!
- Hova szeretnél menni, Susi?
- Mindegy, csak tengerpart legyen.
- Jól van, keress csak valami jó kis helyet, igazad van, de jó is lesz! – derült fel Jack.
Susi lefoglalt egy utat a görög tengerpartra. Boldogan csomagolt, imádta a tengert és a szigetet, ahol már többször is jártak. Bízott benne, hogy a férje is magához tér, majd ha végre kipiheni magát. Jack is örült, szerette a finom ételeket, meg az ottaniak vendégszeretetét.
Az álmok a nyaralás ideje alatt is folytatódtak. Jack minden éjjel keményen dolgozott, de szerencsére nappal a strandon elszundíthatott, így valóban pihentebbnek tűnt.
- Jó ötlet volt ez, drága Susim, köszönöm!
- Jack, én olyan boldog vagyok veled, örülök, hogy jobban érzed magad! Bárcsak mindig itt maradhatnánk!
- Annyi pénz a földön nincs – nevetett Jack – de most tényleg jobban érzem magam, hála neked.
- Egészen megizmosodtál itt Jack. Jót tett az úszás.
- Meg az alapásás. – tette hozzá Jack, de csak gondolatban, így hát inkább csak hamiskásan mosolygott.
Jack csak azt nem árulta el a nejének, mennyire fél visszatérni a megszokott kerékvágásba. Az alap ugyan elkészült, de a munka dandárja még hátravolt. Még nem álltak a falak. A tetőt hogyan fogja egyedül megoldani, bele sem mert gondolni.

4

A hazatérés után ugyanúgy folytatódott minden. Jack hamarosan teljesen kimerült. Nemcsak kimerült, de meg is rémült. Az egyik, álmában átdolgozott éjszaka után elhatározta, hogy segítséget kér a feleségétől. Nem tudta, Susi hogyan reagál majd. Félt attól is, hogy az asszony esetleg bolondnak nézi, a beszélgetést ezért halogatta. Az asszony azonban aggódott

Jack folyamatos fáradtsága miatt. Attól félt, hogy Jack beteg. Nemrég olvasott egy cikket a cukorbetegségről, ott említették, hogy a túl magas vércukorszint fáradtságot és ingerültséget okozhat. Jack pedig mindkét tünetet produkálta az utóbbi időben. Végül ő hozta szóba a témát.
- Jack, nem tetszel te nekem.

- No. A házasságunk túl van a harmadik ikszen, és ezt csak most mondod?
- Ne bolondozz. Nem úgy értettem. Nem is mentem volna hozzád! Szerintem valami bajod van. Ez a fáradtság, ez nem tetszik. Nem kellene kivizsgáltatnod magad? Kérlek, menj el az orvoshoz, csak megnyugtatásképpen.
- Nincs bajom, Susi.
- Valami mégis van.
- Nem, dehogy, csak ez az építkezés minden energiámat elviszi.
- Mi? Milyen építkezés? – Susi tágra nyitotta a szemét a csodálkozástól. – Csak nem? Az álmok? Folytatódtak? – a lélegzete is elállt, és a szívét valami szörnyen rossz érzés markolászta.
Jack bólintott. Látta a feleségén, hogy össze van zavarodva, és nem tudja, mit mondjon.
- Mióta?
- Amióta először beszéltem neked róla. Azóta csak sűrűsödtek az álmok. Már kész az alap, most jön a falazás, majd a tető és a belső munkálatok. És mindezt egyes egyedül kell megcsinálnom.
- Ez hihetetlen. Jack, nem kellene mégis segítséget kérni?
- Nem lehet. Apám azt mondta, hogy az utolsó csavarig minden az én dolgom.
- Jaj, Jack, nem erre gondoltam.
- Hanem?
- Mondjuk egy pszichológusra.
- Azt hiszed, megbolondultam. Nekem is eszembe jutott már, ne szabadkozz. Már rég el akartam mondani neked, de… nem akartam, hogy aggódj miattam.
- Márpedig aggódom. Most meg még jobban. Kérlek, legyél őszinte hozzám és mesélj el mindent. Csak akkor tudok segíteni, ha őszinte vagy.
- Nincs mit mondanom, drága Susim. Ez az egész. Nappal dolgozom a munkahelyemen, éjjel pedig az építkezésen. Karácsonyra elkészül!
- Az még odébb van. Addigra idegroncs leszel, meg én is. De ilyet még nem is hallottam! Főzök neked egy jó citromfű teát, ma jól fogsz aludni, megígérem. Holnap pedig bejelentelek az orvoshoz egy rutinellenőrzésre.
- Erre semmi szükség. Jól vagyok.
- Kérlek, csak hogy megnyugodjak.
- Rendben van.
Az orvosi vizsgálat eredménye szerint Jack makkegészséges volt. Az álmok immáron folyamatossá váltak. Jack kitartóan dolgozott a házon, és ezúttal segítséget is kapott. Láthatatlan kezek emelték a helyükre a falakat, amelyek építőelemekből álltak, külső

vakolást, szigetelést nem igényeltek, mert úgy voltak megalkotva. A tető is hasonlóképpen került a helyére. Minderről másnap örömmel számolt be Susinak, akiben napról napra egyre jobban nőtt az aggodalom. Jack véletlen hallotta egyik este, amikor a felesége a lányukkal beszélt. Susi elmesélte Christinenek, mennyire aggódik, mert Jack már nem is beszél

egyébről, csak arról az álombeli építkezésről. Susi az internetet búj ta, hogy gyógyírt találjon a férje bajára, mert Jack hallani sem akart a pszichológusról. Igazából félt a megbélyegzéstől, hogy elmebetegnek tartják majd.

5

Közben az idő késő őszbe fordult. A tájon tartós köd ült, minden nedvessé vált. A természet látszólag teljesen átadta magát az enyészetnek. Nyoma sem volt már a színpompás kavalkádnak, az ősz csodás színei megkoptak, minden szürkére, zöldre, feketére változott az első fagyok érkeztével.
Jack álombéli háza már állt, a tető fenn volt, most a belsején dolgozott. Lassan a helyükre kerültek a válaszfalak. A burkolat is panelekből állt, a padló valami különös anyagból volt, ami sem nem gránit, sem beton, sem az általunk is ismert járólapnak nem felelt meg. Rendkívül tetszetős volt. Kemény anyaga ugyan kőre hajazott, mégis melegség áradt belőle. A belső burkolat úgyszintén nagyon furcsa volt. Jack még sosem látott ilyet. Ahogy a helyükre kerültek, különös fény és meleg töltötte be a házat. Erősségük pedig egyszerű utasítással szabályozható volt. Mindez nagyon tetszett Jacknek. Alkalmanként meglátogatta az apja is, és elismerően bólogatott.
- Szép munka, fiam. Büszke vagyok rád!
Ezt a mondatot szerette volna hallani Jack egész életében, de az apja szigorú nevelési elveket vallott, amibe a dicséret semmilyen formában nem fért bele. Fiúgyermeket nem szabad kényeztetni, hangoztatta mindig is az öreg. Valahol talán igaza lehetett, ám Jack mindig vágyott az apja elismerésére. Ez most megmelengette a szívét és hálásan nézett az édesapjára. Egyik alkalommal megkérdezte:
- Apa, hogyhogy Susi sosincs itt?
- Később jön, fiam. Addig még sok dolgod lesz neked itt, neki pedig a Földön. Hisz még a medencéje sincs kész! Tudod, hogy mennyire szeretne egyet.
- Megcsinálom én! – fogadkozott Jack.
- De meg ám! – kacsintott az öreg.
Erről persze Jack mélyen hallgatott, bár el-elgondolkodott rajta. Az már világossá vált előtte,

hogy a ház nem ezen a Földön épül. Bár a környezet hasonlított, a technika és az alapanyagok teljesen ismeretlenek voltak számára. Az ajtók és ablakok is parancsra nyíltak, és záródtak. Ha a házban közlekedett, minden ajtó feltárult és be is csukódott mögötte, hasonló volt, mint azok az ajtók, amelyek az áruházban vannak, azok ugyan fotocellával működnek, ezek valahogy másként. A bejárati ajtó kóddal működött, de volt hozzá kulcs is, ami hasonlatos volt az autók központi zárjához, gombnyomásra zárt és nyitott.
Egy alkalommal megjelent az apja és horgászni invitálta Jacket.
- A jó kis horgászfelszerelésem otthon van! Neked is jutna egy készlet, apa!
- Ne aggódj. Itt van az összes.
Csakugyan, Jack felismerte a botokat. Aznap pihenésképpen csak a tónál üldögéltek és beszélgettek a régi dolgokról.

- Édesanyám hol van?
- Anyád már nagyon vár. Mondtam neki, hogy még nincs itt az idő, de most már hamarosan találkoztok. Hiányzol neki, fiam. Mindig emleget. Sokat van veled a Földön is, csak te nem láthatod őt. Vigyáz rátok. Már sok bajtól megóvott benneteket.
Jack természetesen erről sem tett említést a feleségének. Sokszor valami megmagyarázhatatlan szégyent érzett, mintha csak megcsalta volna az asszonyt. Pedig ilyet soha nem tett. Nagyon szerette Susit.

6

Elérkezett az advent ideje. Susi lement a pincébe, hogy a tárolóból előhozza, és kissé rendbe tegye a tavalyi adventi koszorút. Ha már ott volt, a karácsonyfadíszeket is felpakolta, nem árt neki a porolás, gondolta. Ahogy ott tett-vett, feltűnt neki, hogy hiányzik a sarokból Jack horgászbotja. Azon morfondírozott, vajon hova tűnhetett onnan a felszerelés, hiszen Jack egész nyáron nem volt horgászni.
Jack pedig folyton a házról besszélt. Már nem is volt más témája. Susi szerint ez már beteges rögeszméjévé vált.
- Jack, édesem. Mégiscsak el kellene menned egy jó pszichológushoz! Hátha tud segíteni! Legalább próbáld meg!
- Susi, nem kell nekem semmiféle para-pszichopata. A ház már készen van, csak a berendezés hiányzik. Meg a medence. Azzal még sok dolog lesz, de megcsinálom neked! Meglátod, jó lesz ott! Az egy másik világ! Nagyon szép ott minden. Van tó, erdő, növények, de olyanok, amiket még sosem láttam életemben. A színek is mások.

Az asszony csak a fejét csóválta. Nem szólt semmit, inkább nekiállt törölgetni a díszeket. Erről eszébe jutott az eltűnt horgászfelszerelés.
- Te, Jack, ma lenn voltam a pincében a díszekért.
- Látom. Hadd segítsek. – Felkapott ő is aranygömböt és finoman letörölte róla a port. A gömb csillogott a kezében.
- Nem tudod, hova lett a horgászbotod? Nincs a helyén. Máshova tetted?
- Nem tettem sehova, ott kell lennie a sarokban.
- Nos, ott nincs. Csak a helye.
Jack meghökkent, majdnem elejtette az üvegdíszt. Persze tudta jól, hogy az apjával a tónál voltak, de az mégiscsak álmában volt. Teljesen összezavarodott. Végül motyogott valamit arról, hogy lehetséges, hogy mégis elpakolta valahova, majd körülnéz. Rettegett attól, hogy elmesélje a feleségének, hol is látta utoljára a felszerelést.
Álmában folytatta a ház berendezését. Könyvespolcot csinált a kedvenc könyveinek, néhány közülük már fel is került a helyére. Kezébe vette az egyiket, belelapozott, majd visszatette a polcra. Megfordult, mert melegséget érzett a háta mögött. A Fénylény állt mellette.
- Elkészült a házatok, Jack. Gratulálok. – mosolygott - Készen állsz a költözésre?
- Igen, azt hiszem, igen.

- Rendben – bólintott a Fénylény. - Akkor karácsony után várunk szeretettel! Sokan várnak rád, Jack. Fontos feladat előtt állsz! Minden szép lesz, meglátod, remekül fogod magad érezni.
Jack többet nem beszélt a házról. Odaadóan segített feleségének a karácsonyi készülődésben. Különös figyelemmel és szeretettel vette körül őt is és a gyerekeket is. Végre együtt volt a család. Csak Jack szíve lett egyre nehezebb. Szomorkásan járkált a házban, nézegette a családi fotóalbumokat, meg a régi fényképeket a falon. Pillantása a könyvespolcra esett és észrevette, hogy hiányzik pár könyv. Közelebbről is megnézte. Pontosan azoknak a könyveknek volt hűlt helyük, amelyeket az álombéli házban pakolgatott.
Jeges félelem markolt a szívébe.
- Susi! Hova lettek innen a könyvek? – kétségbeesetten kapaszkodott volna valami épkézláb hétköznapi magyarázatba.
- Milyen könyvek? Jaj, hát biztos a gyerekek vették kölcsön! Nyilván nem kerülnek már haza sosem. – válaszolt Susi kissé szarkasztikusan. – De mi van veled, Jack? Olyan sápadt vagy! Nem vagy jól?

- De, jól vagyok. Azt hiszem, kicsit sokat ettem. Mintha valami megülte volna a gyomromat. Megyek, szundítok egyet.

7

Akit az angyalok szeretnek, álmában viszik el. Jack nem ébredt fel többé. a délutáni pihenő örökre szólt.
Susanne egyedül maradt a házban. Az orvos azt mondta, infarktus vitte el Jacket. Sírni nem tudott, még a temetésen sem. Hazajött és meglátta Jack csizmáját a pincelejárónál. Bement a házba, a komódon ott voltak Jack kulcsai, a szobában az éjjeliszekrényen a szemüvege, mintha csak most tette volna le. Végül kimerülten ágyba bújt és Jack paplanját ölelve álomba merült. Álmában különös helyen járt. Jack várta a tónál egy meseszép helyen. Fiatal volt és sugárzóan szép.
- Gyere Susi, drágám! Megmutatom az otthonunkat, amin annyit dolgoztam!

